

Arrest

nr. 202 344 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 15 maart 2018.

1.3. Op 23 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 7 april 1995 in Alexandrië. U bezit de Egyptische nationaliteit en bent soennitisch moslim van religie. Uw vader overleed op 19 november 2017. Uw moeder leeft momenteel in Alexandrië. U heeft een broer en twee zussen. U woonde steeds in Alexandrië met uw familie. Enige tijd terug kochten uw ouders een huis in Kafr Sheikh in de Nijl-delta en zij verhuisden naar daar. U bleef in Alexandrië wonen maar vanaf ongeveer juni 2017 verbleef u veel in Kafr Sheikh omdat uw vader ziek was.

Doorheen uw leven werkte u op de vissersboot van uw vader, werkte u als schrijnwerker aan huizen maar ook bij de bouw van houten schepen in Safaga aan de Rode Zee en sinds december 2015 werkte u ook op de lange vaart.

U bent geen lid van de Moslimbroeders of hun partij Hurriyya wa 'Adala. U had echter wel sympathie voor sommige van hun activiteiten en u hielp soms bij hun sociale activiteiten. Daardoor kreeg u een lidkaart van de partij.

Op 1 oktober 2017 nam u deel aan een betoging bij het bureau van de veiligheidsdiensten in Kafr Sheikh. U had van deze betoging gehoord van enkele vrienden. De politie kwam tussen en verscheidene manifestanten, waaronder u, werden gearresteerd. U werd in het totaal acht dagen vastgehouden en tijdens deze periode werd u mishandeld en men schreef valse verklaringen van u neer. Na acht dagen kon u, na tussenkomst van een advocaat, op borg vrijkomen. De voorwaarde was dat u op het adres van uw ouders zou blijven in Kafr Sheikh, maar u verwachtte dat u zwaar in de problemen zou komen dus u besloot onder te duiken. Daarom keerde u terug naar Alexandrië. Inderdaad kwam de politie u na enkele dagen al zoeken in het huis van uw ouders in Kafr Sheikh, waarbij ze schade aanrichtten. Om de paar dagen kwamen ze terug en de vijfde keer gaven ze uw vader zelfs een duw. Door de schok speelden zijn hartproblemen op en uiteindelijk stierf hij in het ziekenhuis aan een hartaanval. Na het overlijden van uw vader besloot u het land te verlaten. Bovendien werd u op 14 februari 2018 in absentia veroordeeld tot 15 jaar gevangenis. Via uw schoonbroer legde u contact met een fixer die in Egypte bemanningsleden ronselt voor de lange vaart. Hij kon voor u een job regelen op een schip dat op dat moment in de Noordzee voer.

Op 20 februari 2018 verliet u Egypte. U vertrok van de luchthaven van Cairo nadat u zich ervan had verzekerd dat een contactpersoon bij de politie u in veiligheid zou brengen moesten de autoriteiten u in de luchthaven grondig onderzoeken en zo eventueel uw veroordeling ontdekken. U zou naar het Verenigd Koninkrijk reizen via Marokko en België. In het Verenigd Koninkrijk zou u dan aanmonsteren op een schip. Het was uw plan om enkele dagen op dat schip te werken, zo wat geld te verdienen dat u dan naar uw familie kon opsturen, om vervolgens af te stappen in een Europees land. In België werd echter vastgesteld dat u niet over de nodige documenten beschikte om het Verenigd Koninkrijk te betreden en u werd daarom tegengehouden. Initieel ging u akkoord met een repatriëring naar Egypte en u tekende daartoe een document op 21 februari 2018. Op 23 februari 2018 weigerde u echter de vlucht te nemen die voor u was voorzien en op 26 februari 2018 diende u een asielaanvraag in, omdat u meende dat de Egyptische autoriteiten u grondig zouden onderzoeken in geval u er terugkeert in het kader van een repatriëring en zo zouden merken dat u eigenlijk een veroordeling hebt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw zeemansboekje en een werkvergunning, tickets van uw vliegreis, processen-verbaal, uw vonnis, een document aangaande uw vrijlating op borg, de overlijdensakte van uw vader, een lidkaart van de partij Hurriyya wa 'Adala en documentatie over uw tewerkstelling op een schip.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst is het relevant duidelijk te stellen dat uw politiek profiel en uw deelname aan die bewuste manifestatie op zich niet van die aard zijn dat ze logischerwijs zouden moeten leiden tot zware vervolging. Over de manifestatie – slechts de derde in uw leven en de eerste sinds 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 15/03/2018, p. 6) - zei u immers dat die niet gewelddadig was (zie CGVS, p. 9) en wat uw politiek profiel betreft maakte u duidelijk dat u slechts van heel ver met de Moslimbroeders en hun partij bent geassocieerd. Men kan u in elk geval geen leidinggevende of invloedrijke positie toedichten. Zo mag u dan wel een lidkaart hebben van hun partij, maar u kreeg die slechts omdat u soms hielp bij enkele van hun sociale activiteiten (zie CGVS, p. 7). U beschouwt zichzelf niet als lid en u stond niet in rechtstreeks contact met de partij (zie CGVS, p. 7-8). Binnen uw gezin en binnen uw ruimere familie zijn geen leden van de Moslimbroeders. Binnen uw kennissenkring hebt u slechts weet van één lid, uw vroegere leraar (zie CGVS, p. 8). Men kan dus ook niet stellen dat u vanwege uw familie of uw sociale kring met de Moslimbroeders zou worden geassocieerd. Samengevat is er geen sprake van een gevoelig politiek profiel of van opvallend subversieve daden die onder het huidige regime logischerwijs zouden leiden tot vervolging en die dus zouden kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Nu wordt de geloofwaardigheid besproken van uw vervolging door de Egyptische veiligheidsdiensten.

Eenzijds moet men opmerken dat het gedrag van de veiligheidsdiensten zoals door u beschreven inherent onlogisch is. Ten eerste stelt men aan de ene kant vast dat u zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar (zie het voorgelegde vonnis, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is een zeer zware straf, equivalent aan straffen die men voor zware misdadigers zou uitspreken. Dit zou erop duiden dat men van plan was u zwaar aan te pakken en dit suggereert dat men u ook zou behandelen als iemand voor wie zo'n zware aanpak gepast is. Aan de andere kant ziet men dan dat men u na acht dagen op borg vrijliet (zie CGVS, p. 13, 16) en u zo de mogelijkheid gaf te verdwijnen, wat u inderdaad deed. Het is moeilijk in te denken dat men iemand die in aanmerking komt voor een dergelijke zware straf zo gemakkelijk op borg zou vrijlaten. Wat uw vrijlating betreft dient hier overigens gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Tijdens uw voorbereidend gehoor verklaarde u dat u na drie dagen werd vrijgelaten (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 01/03/2018, 3.1), terwijl u het bij het CGVS steeds had over acht dagen opsluiting, wat ook overeenkomt met de documenten die u voorlegt (zie CGVS, p. 13, 16 en zie het document aangaande de vrijlating op borg, toegevoegd aan het administratief dossier). U trachtte deze tegenstrijdigheid te verklaren door te stellen dat u drie of vier dagen werd ondervraagd, vervolgens vrijgelaten van de ondervraging, en vervolgens drie of vier dagen werd gemarteld (zie CGVS, p. 14, 16). Het onderscheid tussen de twee delen van uw opsluiting lijkt enigszins vergezocht en men zou toch denken dat u uw opsluiting als een geheel van acht dagen zou zien en dat u dat ook duidelijk zo zou communiceren tijdens uw voorbereidend gehoor. De tegenstrijdigheid is dus wel degelijk significant.

Ten tweede lijkt het handelen van de veiligheidsdiensten ondoeltreffend. Men kan zich immers niet van de indruk ontdoen dat, indien men de lijn van uw relaas volgt, ze zichzelf onnodig veel werk bezorgden door u vrij te laten om u vervolgens, vanaf slechts enkele dagen later, herhaaldelijk te komen zoeken (zie CGVS, p. 17). Hierop reageerde u door te zeggen dat de politie in Egypte zich niet aan de wetten hoeft te houden (zie CGVS, p. 17). Het punt is echter niet of ze al dan niet zo konden handelen, maar eerder waarom ze het zouden doen. U oppert dat ze een slachtoffer zochten voor een of ander incident, een zondebok in feite (zie CGVS, p. 17), maar dit is slechts een naakte bewering.

Ten derde is het vreemd dat ze u slechts kwamen zoeken in Kafr Sheikh en nooit in Alexandrië, hoewel u eigenlijk daar woonde (zie CGVS, p. 3, 13, 17, 19). Met dit punt geconfronteerd zegt u dat ze uw precieze adres niet wisten (zie CGVS, p. 18), maar het zou zeer opmerkelijk zijn moesten ze dat niet weten. Het lijkt immers evident dat men de potentiële verblijfplaatsen nagaat wanneer iemand die een zware celstraf riskeert op borg wordt vrijgelaten. Het moet voor de politie zeer duidelijk zijn geweest dat Alexandrië zo'n potentiële verblijfplaats voor u was: volgens de documenten die u voorlegde gaf u immers uw straat in Alexandrië wanneer u naar uw woonplaats werd gevraagd (zie het voorgelegde proces-verbaal [D]). Het zou bevreemdend zijn moest de politie uw precieze adres in Alexandrië niet zijn nagegaan voor ze u vrijlieten. Zelfs indien men aanvaardt dat ze uw adres niet precies registreerden, dan nog mag men er toch van uit gaan dat ze de moeite zouden nemen om in uw straat rond te vragen om u zo te lokaliseren.

Het bovenstaande in acht genomen moet men concluderen dat het gedrag van de veiligheidsdiensten, zoals door u beschreven, weinig aannemelijk is. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Anderzijds zijn ook uw eigen gedragingen weinig geloofwaardig. Ten eerste valt op dat u, zoals u ook zelf toegaf, uw proces niet opvolgde (zie CGVS, p. 16). Het eerste dat u er van hoorde is toen uw advocaat u een dag na het vonnis liet weten dat u was veroordeeld tot 15 jaar. Voordien wist u niet van het bestaan van een proces tegen u af (zie CGVS, p. 14, 15). Nochtans was het heel belangrijk voor u dat u op hoogte zou zijn van de inhoud van het proces om te kunnen inschatten wat u moest doen. U kan wel zeggen dat u bij uw vrijlating al zeker was dat u zou worden veroordeeld (zie CGVS, p. 14), maar dat kan niet overtuigen. Zoals hierboven reeds geargumenteed waren uw profiel en uw daden niet van die aard dat men per se zware vervolging moet verwachten. U kon met andere woorden niet zonder meer op voorhand uitsluiten dat men relatief kleine straffen zou vorderen zoals een korte gevangenisstraf of een geldboete. In dat geval zou het uiteraard de moeite waard zijn geweest in de rechtbank te verschijnen om u te verdedigen zodat u zou kunnen vermijden uw hele leven en uw familie achter te laten. U schetste hoe u in de periode na uw vrijlating enkel met uw schoonbroer contact hield en dat hij misschien van uw proces afwist maar het u niet vertelde (zie CGVS, p. 15). Het zou echter zonder meer bizar zijn moest uw schoonbroer deze cruciale informatie achterhouden. Men moet hierbij nog een niet onbelangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen aanduiden: u legde duidelijk uit dat u niet op de hoogte was van het proces vóór het vonnis (zie CGVS, p. 14, 15) en hoe uw schoonbroer misschien op de hoogte was maar het u niet vertelde, maar dat valt niet te rijmen met uw verklaring dat uw advocaat, toen hij de brief kreeg, u aanraadde aanwezig te zijn zodat hij zou kunnen pleiten (zie CGVS, p. 14). Dit impliceert immers dat de advocaat u wel degelijk aansprak over het proces voordat het begon.

Ten tweede is er het volgende problematische punt: indien men de lijn van uw relaas volgt en aanvaardt dat u er van uit ging dat u sowieso zwaar gestraft zou worden zelfs voordat u effectief was veroordeeld (zie CGVS, p. 14, 17), dan moet men zich afvragen waarom u nog zo lang bleef wachten voor u het land verliet. U werd immers vrijgelaten op 8 oktober 2017 (zie CGVS, p. 13), maar u verliet Egypte pas op 20 februari 2018 (zie CGVS, p. 9). Het regelen van uw reis op zich lijkt nochtans heel snel te zijn gebeurd. Gevraagd wanneer u via uw schoonbroer contact legde met die fixer antwoordde u rond 17 februari 2018 (zie CGVS, p. 11), dus slechts enkele dagen voor uw vertrek. De korte termijnen waarmee werden gewerkt worden nog eens verduidelijkt door het feit dat u klaarblijkelijk op zeer korte termijn papieren kon laten regelen waarin staat op welk schip u zou aanmonteren. Bij aankomst in België had u immers een document bij u dat stelt dat u zou dienst nemen op de 'M/V Christopher' (zie rapport van de federale politie dd. 20/02/2018 in het administratief dossier), terwijl u ten tijde van uw gehoor door het CGVS een document voorlegde volgens het welk u deel zou gaan uitmaken van de bemanning van de 'M/V Maria' (zie document S Burke, toegevoegd aan het administratief dossier). Naar deze tegenstrijdige documenten gevraagd vertelde u dat dit een last-minute aanpassing was omdat het eerste schip niet naar het Verenigd Koninkrijk ging, het tweede schip wel, en u wilde naar het Verenigd Koninkrijk reizen (zie CGVS, p. 12). Overigens werd uw ticket voor de vlucht van Marokko naar Brussel klaarblijkelijk afgeleverd op 14 februari 2018 (zie 'tickets Marokko – België – VK, amadeus-print-out, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is weliswaar eerder dan de hierboven vermelde datum van 17 februari 2018, maar nog altijd zeer kort voor uw vertrek. Het bovenstaande in acht genomen mag duidelijk zijn dat uw vertrek uit Egypte op zeer korte termijn werd geregeld. Indien u er na uw vrijlating werkelijk al van uit ging dat u nog zwaar in de problemen zou komen moet men zich dus afvragen waarom u zo lang wachtte met het regelen van uw reis. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat die fixer al langer in beeld was, maar dat op het laatste de route duidelijk werd en dat de feitelijke uitvoering binnen enkele dagen gebeurde (zie CGVS, p. 18). Dit doet in feite geen afbreuk aan de vaststelling dat uw reis klaarblijkelijk op zeer korte termijn kon worden geregeld en dat het dan vreemd is dat u zo lang wachtte met uw vertrek uit Egypte.

Ten derde is het opmerkelijk dat u er voor koos Egypte te verlaten op officiële wijze via de luchthaven van Cairo met gebruik van uw eigen paspoort. Nochtans zou u toen al zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar (zie CGVS, p. 14, 19 en zie het paspoort, toegevoegd aan het administratief dossier). Het spreekt voor zich dat de veiligheidsdiensten bij de paspoortcontrole uitkijken naar eventuele gezochte personen die juridische vervolging zoeken te ontkomen. Het feit dat u toch kon passeren suggereert dat u op dat moment niet juridisch werd vervolgd of was veroordeeld. Het feit dat u het überhaupt aandurfde om via de luchthaven te vertrekken met gebruik van uw eigen paspoort suggereert dat u ook helemaal geen juridische vervolging vreesde. Uw uitleg hiervoor is dat u enerzijds tegen betaling een vals blanco uittreksel uit uw strafregister regelde (zie CGVS, p. 19), maar vooral dat u contact legde met een politieagent van Kafr Sheikh die een agent kende in de luchthaven die, in geval men achterdochtig zou worden ten aanzien van u, u in veiligheid zou brengen (zie CGVS, p. 19).

Terzelfdertijd benadrukte u dat wat uw contact bij de politie doet illegaal is, waarmee u insinueert dat hij het in het geheim doet, en dat hij dus zeker niet kon tussenkomen om uw probleem op te lossen (zie CGVS, p. 19, 20). Dan moet men zich echter afvragen hoe die agent u in de luchthaven had kunnen helpen: als uw contact niet bij machte is om tussen te komen in uw proces omdat hij in het geheim moet handelen, hoe zou die agent in de luchthaven dan kunnen tussenkomen om iemand die is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar in veiligheid te brengen, hetgeen toch onvermijdelijk zou worden opgemerkt door zijn collega's. U werd herhaaldelijk gevraagd hoe die agent in de luchthaven u zou kunnen beschermen, en uiteindelijk kan u slechts stellen dat hij het zou regelen, maar dat u niet weet hoe (zie CGVS, p. 20). Het kan niet overtuigen dat u het met zo'n zwakke garantie zou aandurven doorheen de paspoortcontrole te gaan.

Samengevat moet men vaststellen dat uw gedragingen, zoals u ze schetste, dermate onlogisch en onvoorzichtig zijn, dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven.

Ten slotte moet uw houding ten aanzien van bescherming en asiel besproken worden. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst kan men verwachten dat hij, zodra hij zich in een veilig land bevindt, dadelijk stappen onderneemt om bescherming te bekomen. Toen u in België werd tegengehouden was u klaarblijkelijk echter van plan terug te keren naar Egypte en u ondertekende een document waarin u expliciet stelde dat u zo snel mogelijk wilde terugkeren naar Egypte (zie déclaration de départ dd. 21/02/2018 in het administratief dossier). Op 23 februari 2018 weigerde u echter te vertrekken en op 26 februari diende u een asielaanvraag in. U legde uw initiële verlangen terug te keren naar Egypte uit door te stellen dat u dacht te kunnen terugkeren zoals u was vertrokken: met de hulp van die agent om problemen aan de controle te vermijden. Vervolgens zou u zich de bedenking hebben gemaakt dat de Egyptische autoriteiten u sowieso zouden ondervragen gezien u terugkeert in het kader van een repatriëring en dat u dan niet zou kunnen vermijden te worden geïdentificeerd (zie CGVS, p. 13, 20). U kan echter absoluut niet worden gevolgd in deze uitleg. Ten eerste belandt men opnieuw bij hetzelfde problematische punt: als die agent niet bij machte zou zijn te helpen wanneer u zou worden ondervraagd bij een repatriëring, hoe had hij u dan kunnen helpen wanneer men tijdens de paspoortcontrole bij vertrek zou ontdekken dat u eigenlijk veroordeeld was? Bovendien is het niet aannemelijk dat u initieel zou hebben gedacht ongemerkt te kunnen terugkeren naar Egypte met de hulp van die agent vanwege enkele praktische overwegingen: hoe zou die agent ervoor kunnen zorgen dat hij van dienst is wanneer u in Cairo aankomt? Hoe zou die agent kunnen weten waar u zich precies bevindt in de luchthaven, bij welk controleloket, en of u al dan niet hulp nodig heeft? Het plan voor een eventuele onopgemerkte terugkeer is met zodanig veel onzekerheden omgeven dat het niet kan overtuigen dat u dat initieel zou hebben overwogen. Zelfs indien men zou aanvaarden dat u dacht onopgemerkt te kunnen terugkeren naar Egypte, blijft het punt dat u onomstotelijk stelde zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Egypte, een land waar u volgens uw verklaringen zonder enige grond werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, hetgeen uiteraard geen steek houdt. De enige logische conclusie lijkt dan ook dat u aangaf zo snel mogelijk te willen terugkeren omdat u geen vrees had ten aanzien van Egypte.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het klaarblijkelijk sowieso niet uw plan was om in Europa dadelijk bescherming te zoeken. U stelt immers inderdaad een tijd op een schip te hebben willen werken – en dus geen asiel aan te vragen – om vervolgens af te stappen in een Europees land (zie CGVS, p. 11).

Het bovenstaande in acht genomen mag duidelijk zijn dat uw houding ten aanzien van uw reis en bescherming in Europa niet de houding is van iemand die werkelijk een gegronde vrees heeft ten aanzien van zijn land van herkomst.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Het zeemansboekje, uw paspoort, uw werkvergunning, uw opleidingscertificaten, de vliegtuigtickets, uw verzekering en de documenten aangaande uw tewerkstelling op een schip ondersteunen uw herkomst, uw identiteit en uw reisweg. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing op zich niet in vraag stelt. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader recent overleed aan een hartaanval. U verbindt dit aan uw relaas door te zeggen dat zijn hartaanval het gevolg is van mishandeling en vernedering door de veiligheidsdiensten, maar gezien uw asielrelaas niet kan overtuigen kan u hierin niet worden gevolgd (zie CGVS, p. 13).

Uw lidkaart van de partij Hurriyya wa 'Adala werd hierboven reeds besproken. De processen-verbaal, het vonnis en het document aangaande uw vrijlating op borg hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een overtuigend en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing erkent dat hij sympathisant is van de Moslimbroeders. Tijdens zijn gehoor maakt verzoeker ook gewag van het gegeven dat er regelmatig grootschalige arrestaties plaatsvinden. Dit houdt volgens verzoeker een reëel risico in op een schending van zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij licht toe dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden ondervraagd en hij verwijst in dit verband naar het *"DFAT Country Information Report Egypt"* van Australian Government van 19 mei 2017, waaruit blijkt dat gedwongen terugkeerders mogelijk gecontroleerd en ondervraagd worden bij terugkeer. In het desbetreffende rapport wordt geen bijkomende aandacht besteed aan de mogelijke gevolgen van een affiliatie met de Moslimbroeders en hieromtrent is ook geen publieke informatie terug te vinden, aldus verzoeker, die evenwel hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins een controle heeft uitgevoerd naar de mogelijke risico's op foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst, ondanks het feit dat wordt erkend dat hij affiliaties heeft met de Moslimbroeders. Verzoeker loopt naar eigen zeggen overigens niet enkel bij een controle aan de grens een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch tevens indien hij zonder problemen het Rijk kan betreden. Verwerende partij had immers moeten weten, gelet op de verschillende landenrapporten, of had minstens moeten nagaan in hoeverre een affiliatie of vermeende affiliatie met de moslimbroeders een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst te dezen naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, Australian Government, United Kingdom Home Office en Immigration and Refugee Board of Canada en merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het onderzoek van voorliggend dossier heeft beperkt tot het stellen dat *"er geen sprake [is] van een gevoelig politiek profiel of van opvallend subversieve daden die onder het huidige regime logischerwijs zouden leiden tot vervolging en die dus zouden kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."* Zij betwist echter niet dat verzoeker wel degelijk een affiliatie vertoont met de Moslimbroeders en dat hij deelnam aan minstens drie manifestaties tegen de overheid. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat uit de door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie niet kan blijken dat de Egyptische overheidsdiensten zich laten leiden door logica, dat immers niet enkel de leiders en hooggeplaatste leden van de Moslimbroeders worden geïnterviewd doch tevens personen met sympathieën voor de Moslimbroeders of waarvan men vermoedt dat zij sympathie hebben voor de Moslimbroeders. Dat verzoeker deelnam aan een drietal manifestaties tegen de Egyptische overheid en dat hij in het bezit is van een lidkaart van *"Hurriyya wa 'Adala"*, zou logischerwijs geïnterpreteerd kunnen worden als het hebben van sympathie voor of affiliatie met de Moslimbroeders. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier kan niet blijken dat verwerende partij deze elementen aan enige controle heeft onderworpen. De bijgevoegde landeninformatie betreft immers enkel de algemene veiligheidssituatie in Egypte waar met geen woord wordt gerept over de gevaren in hoofde van de sympathisanten of vermoedelijke sympathisanten van de Moslimbroeders. Dit ondanks het gegeven dat verzoeker deze vrees, minstens impliciet, gedurende zijn gehoor kenbaar heeft gemaakt. Verzoeker meent dat vanaf het ogenblik dat hij zich onder de controle van de Egyptische overheidsdiensten bevindt, foltering of onmenselijke behandeling onvermijdelijk zal zijn. Hij verwijst in dit verband naar het rapport *"We do unreasonable things here" Torture and national security in al-Sisi's Egypt"* van Human Rights Watch van september 2017. Verzoeker besluit: *"Om een deugdelijk en rigoreus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van alle gegevens in voorliggend dossier die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit op basis van de verklaringen van verzoeker en de beschikbare landeninformatie van het land van herkomst van verzoeker. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties."*

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van het politieke profiel van verzoeker, het betwisten van de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van haar buikgevoel en het becommentariëren van de algemene veiligheidssituatie in Egypte. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten de grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken."

Verzoeker wierp onder meer zijn vrees gevat te worden aan de grens op, hetgeen niet aan een controle werd onderworpen.

Vervolgens stelde verzoeker op impliciete wijze te vrezen voor een arbitraire arrestatie en hieropvolgend arbitraire detentie met foltering vanwege zijn affiliatie met de moslimbroeders. Andermaal liet verwerende partij na de nodige diepgaande en rigoureuze onderzoeken te voeren.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk te onderzoeken. Ze beperkt zich immers tot vaststellingen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van de onlogische gang van zaken. Zij liet echter na de onderliggende verdedigbare grieven van verzoeker aan een diepgaand onderzoek te onderwerpen.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgende stavingstukken gevoegd: de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het rapport *"Egypt: Treatment of members of the Muslim Brotherhood, including leaders, returnee members and suspected members, by authorities, following the removal of President Mohamed Morsi (2014-May 2017)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 12 juni 2017 en het rapport *"We do unreasonable things here" Torture and national security in al-Sisi's Egypt"* van Human Rights Watch van september 2017.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) er in zijn hoofde geen sprake is van een gevoelig politiek profiel of van opvallend subversieve daden die onder het huidige regime logischerwijs zouden leiden tot vervolging en die dus zouden kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, (ii) het gedrag van de veiligheidsdiensten zoals door hem beschreven – men laat verzoeker, die in aanmerking komt voor een zeer zware gevangenisstraf, na acht dagen op borg vrij en geeft hem zo de mogelijkheid om te verdwijnen, om hem vervolgens slechts enkele dagen later herhaaldelijk te komen zoeken en men ging hem slechts zoeken in Kafr Sheikh en nooit in Alexandrië, hoewel hij eigenlijk daar woonde – dermate inherent onlogisch en ondoeltreffend is dat het de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas schaadt, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn opsluiting en vrijlating, (iv) ook zijn eigen gedragingen – hij stelt dat hij zijn proces niet opvolgde, terwijl zijn verklaring dat zijn advocaat toen hij de brief kreeg hem aanraade aanwezig te zijn zodat hij zou kunnen pleiten nochtans impliceert dat hij wel degelijk op de hoogte was van het proces vóór het vonnis, hij wachtte nog ruim vier maanden alvorens Egypte te verlaten, hoewel hij er zelfs voordat hij effectief was veroordeeld reeds van uitging dat hij zwaar gestraft zou worden en zijn reis klaarblijkelijk op zeer korte termijn kon geregeld worden, en hij koos ervoor Egypte op officiële wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort via de luchthaven van Caïro te verlaten – dermate onlogisch en onvoorzichtig zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraven, (v) hij, toen hij in België werd tegengehouden, geen stappen heeft ondernomen om bescherming te bekomen doch hij integendeel een document ondertekende waarin hij expliciet stelde dat hij zo snel mogelijk wilde terugkeren naar Egypte, een land waar hij volgens zijn verklaringen zonder enige grond werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, en uit zijn verklaring een tijd op een schip te hebben willen werken – en dus geen asiel aan te vragen – om vervolgens af te stappen in een Europees land blijkt dat het niet zijn plan was om in Europa dadelijk bescherming te zoeken, wat niet de houding is van iemand die werkelijk een gegronde vrees heeft ten aanzien van zijn land van herkomst, (vi) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen omkeren daar zijn herkomst, zijn identiteit en reisweg niet in vraag worden gesteld, de overlijdensakte van zijn vader aantoonde dat zijn vader recent overleed aan een hartaanval doch geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn hartaanval het gevolg is van mishandeling en vernedering door de veiligheidsdiensten, hij zijn lidkaart van de partij *"Hurriyya wa 'Adala"* kreeg omdat hij soms hielp bij enkele van hun sociale activiteiten, hij zichzelf niet als lid beschouwt en niet in rechtstreeks contact stond met de partij zodat er geen sprake is van een gevoelig politiek profiel en de processen-verbaal, het vonnis en het document aangaande zijn vrijlating op borg slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze kaderen in een overtuigend en coherent asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden *"Vooreerst is het relevant duidelijk te stellen dat uw politiek profiel en uw deelname aan die bewuste manifestatie op zich niet van die aard zijn dat ze logischerwijs zouden moeten leiden tot zware vervolging. Over de manifestatie – slechts de derde in uw leven en de eerste sinds 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 15/03/2018, p. 6) - zei u immers dat die niet gewelddadig was (zie CGVS, p. 9) en wat uw politiek profiel betreft maakte u duidelijk dat u slechts van heel ver met de Moslimbroeders en hun partij bent geassocieerd. Men kan u in elk geval geen leidinggevende of invloedrijke positie toedichten. Zo mag u dan wel een lidkaart hebben van hun partij, maar u kreeg die slechts omdat u soms hielp bij enkele van hun sociale activiteiten (zie CGVS, p. 7). U beschouwt zichzelf niet als lid en u stond niet in rechtstreeks contact met de partij (zie CGVS, p. 7-8). Binnen uw gezin en binnen uw ruimere familie zijn geen leden van de Moslimbroeders. Binnen uw kennissenkring hebt u slechts weet van één lid, uw vroegere leraar (zie CGVS, p. 8). Men kan dus ook niet stellen dat u vanwege uw familie of uw sociale kring met de Moslimbroeders zou worden geassocieerd. Samengevat is er geen sprake van een gevoelig politiek profiel of van opvallend subversieve daden die onder het huidige regime logischerwijs zouden leiden tot vervolging en die dus zouden kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."*

Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten waarin wordt bericht over de grootschalige vervolging van Moslimbroeders en van personen die door de Egyptische autoriteiten als dusdanig worden gepercipieerd, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen aan die voormelde appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat hij door de Egyptische autoriteiten als sympathisant van de Moslimbroeders zou worden geïdentificeerd of met hun partij zou worden geassocieerd. Dit klemt des te meer daar, gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering te worden vervolgd omwille van zijn deelname aan een betoging bij het bureau van de veiligheidsdiensten in Kafr Kheikh en aan de vrees die hij omwille van deze beweerdte vervolging stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Egypte. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te betwisten of te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het louter aanhalen van algemene informatie over de vervolging van leden en sympathisanten van de Moslimbroederschap, het plegen van een gegronde vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogen zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, blijft dan ook onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Aangezien verzoeker op generlei wijze geloofwaardig weet voor te stellen dat hij daadwerkelijk door de Egyptische autoriteiten wordt geïdentificeerd met het oog op vervolging, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij bij aankomst in Egypte problemen zal ondervinden. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen asielzoekers bij binnenkomst in het land mogelijks worden ondervraagd kan bezwaarlijk leiden tot het besluit dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Het zeemansboekje, uw paspoort, uw werkvergunning, uw opleidingscertificaten, de vliegtuigtickets, uw verzekering en de documenten aangaande uw tewerkstelling op een schip ondersteunen uw herkomst, uw identiteit en uw reisweg. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing op zich niet in vraag stelt. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader recent overleed aan een hartaanval. U verbindt dit aan uw relaas door te zeggen dat zijn hartaanval het gevolg is van mishandeling en vernedering door de veiligheidsdiensten, maar gezien uw asielrelaas niet kan overtuigen kan u hierin niet worden gevolgd (zie CGVS, p. 13). Uw lidkaart van de partij Hurriyya wa 'Adala werd hierboven reeds besproken. De processen-verbaal, het vonnis en het document aangaande uw vrijlating op borg hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een overtuigend en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is.”* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker bijgebrachte stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van deze informatie dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS